Nazwisko KEMNITZ

Imiona EDWARD MARCIN Pseudonim .....

Z domu .....

Data urodzenia 10.10.1907 Miejscowość, kraj WARSZAWA

Data śmierci 10.3.2002 Miejscowość, kraj KANADA

Lat życia 94

Adres cmentarza .....

.....

Źródła: PIN w KANADZIE BIUL. VOL XIX (2002

.....

.....

Archiwum Osobowe Emigracji im. B. Jeżewskiego Biblioteka Polska POSK w Londynie.

Zawód ..... **Tytuły naukowe** .....

Rodzaj wojska ...AK..... **Stopień wojskowy** .....

Odznaczenia .....

.....

.....

POLSKI INSTYTUT NAUKOWY. MONTREAL

BIULETYN VOL. XIX (2002)

Ci, co odeszli...

EDWARD MARCIN KEMNITZ

Śp. Edward Marcin Kemnitz urodził się w Warszawie 10 października 1907 roku, syn Wojciecha i Marii Kukułka. Po ukończeniu gimnazjum św. Stanisława Kostki w 1926 r. zaczął studia na wydziale prawa Uniwersytetu Warszawskiego, które ukończył w 1932 r., z dwuletnią przerwą na służbę wojskową w Szkole Podchorążych rezerwy piechoty zakończoną stopniem podporucznika rezerwy.

W 1932 r. rozpoczął studia w London School of Economics w Londynie i po powrocie do kraju kontynuuje swą działalność w roku narodowym, z którym był związany od czasu studiów. W roku 1934 jest jednym z organizatorów Obozu Narodowo-Radykalnego (ONR). W lipcu tego roku w ramach aresztowań wśród członków ONR Kemnitz został zesłany na trzy miesiące do obozu odosobnienia w Berezie Kartuskiej. Po zwolnieniu rozpoczął pracę zawodową jako dyrektor handlowy w fabryce swego ojca.

Kampanię wrześniową odbył w Warszawie, potem w Modlinie w szeregach 15 pp. 28 Dywizji Piechoty. Wzięty do niewoli, po zwolnieniu z obozu w Działdowie wrócił do Warszawy i rozpoczął działalność w konspiracji w szeregach ZWZ, później AK. Od roku 1943 do końca wojny był czynny w Radzie Pomocy Żydom „Żegota". Edward Kemnitz i jego rodzice byli gorliwymi katolikami i nie mogli bezczynnie patrzeć na zbrodnie popełniane przez Niemców na Żydach. Edward z ojcem, obaj należący do AK, organizowali fałszywe dokumenty dla swoich żydowskich przyjaciół. Żona Kemnitza, Izabela, zaproponowała pomoc swej przyjaciółce Anuli Rosenthal i jej mężowi. Zostali oni ulokowani w majątku teściów Lubińskich pod Warszawą. W majątku tym znalazło schronienie wielu Żydów, na krótszy lub dłuższy pobyt. Rosenthalowie przetrwali do końca wojny. Kemnitze mieli kontakty z byłymi klientami, Żydami, którym pomagali nawet w getcie dokąd przesyłali pieniądze, żywność i lekarstwa przez zaprzyjaźnionych

EDWARD MARCIN KEMNITZ

Śp. Edward Marcin Kemnitz urodził się w Warszawie 10 października 1907 roku, syn Wojciecha i Marii Kukułka. Po ukończeniu gimnazjum św. Stanisława Kostki w 1926 r. zaczął studia na wydziale prawa Uniwersytetu Warszawskiego, które ukończył w 1932 r., z dwuletnią przerwą na służbę wojskową w Szkole Podchorążych rezerwy piechoty zakończoną stopniem podporucznika rezerwy.

W 1932 r. rozpoczął studia w London School of Economics w Londynie i po powrocie do kraju kontynuuje swą działalność w roku narodowym, z którym był związany od czasu studiów. W roku 1934 jest jednym z organizatorów Obozu Narodowo-Radykalnego (ONR). W lipcu tego roku w ramach aresztowań wśród członków ONR Kemnitz został zesłany na trzy miesiące do obozu odosobnienia w Berezie Kartuskiej. Po zwolnieniu rozpoczął pracę zawodową jako dyrektor handlowy w fabryce swego ojca.

Kampanię wrześniową odbył w Warszawie, potem w Modlinie w szeregach 15 pp. 28 Dywizji Piechoty. Wzięty do niewoli, po zwolnieniu z obozu w Działdowie wrócił do Warszawy i rozpoczął działalność w konspiracji w szeregach ZWZ, później AK. Od roku 1943 do końca wojny był czynny w Radzie Pomocy Żydom „Żegota". Edward Kemnitz i jego rodzice byli gorliwymi katolikami i nie mogli bezczynnie patrzeć na zbrodnie popełniane przez Niemców na Żydach. Edward z ojcem, obaj należący do AK, organizowali fałszywe dokumenty dla swoich żydowskich przyjaciół. Żona Kemnitza, Izabela, zaproponowała pomoc swej przyjaciółce Anuli Rosenthal i jej mężowi. Zostali oni ulokowani w majątku teściów Lubińskich pod Warszawą. W majątku tym znalazło schronienie wielu Żydów, na krótszy lub dłuższy pobyt. Rosenthalowie przetrwali do końca wojny. Kemnitze mieli kontakty z byłymi klientami, Żydami, którym pomagali nawet w getcie dokąd przesyłali pieniądze, żywność i lekarstwa przez zaprzyjaźnionych pracowników elektrowni i gazowni posiadających przepustki na wchodzenie do getta.

Po zakończeniu wojny, już w lipcu 1945 r. Kemnitz został aresztowany i skazany na dziesięć lat więzienia. Zwolniony na krótko w 1947 r. ponownie aresztowany w 1949, spędził następnych siedem lat w więzieniach Mokotowa, Wronek i Sztumu. Po wyjściu z więzienia pracuje jako nauczyciel angielskiego w szkole metodystów w Warszawie. W 1964 r. otrzymał paszport i wyjechał do Kanady. Tutaj natychmiast włączył się w pracę w organizacjach polonijnych. W latach 1964-66 wykładał historię i historię kultury polskiej w Loyola College; od 1966 do 1974 jest dyrektorem biblioteki naukowej w Loyola College, od 1974 do 1977 na Uniwersytecie Concordia. W 1966 r. organizuje kursy licealne w szkole im. Adama Mickiewicza; w latach 1965-77 pracuje w zarządach organizacji polonijnych: AK, SPK Koło nr 7, Stow. Weteranów Polskich im. marsz. J. Piłsudskiego; Klubu Polskich Ziem Zachodnich, Polskiej Radzie Szkolnej, Kole Przyjaciół Fundacji Jana Pawła II; Kongresu Polonii Kanadyjskiej, Polskiego Instytutu Naukowego.

W 1969 r. na 25-lecie Powstania Warszawskiego współorganizuje wystawę „Polska Podziemna w dokumentach i pamiątkach" w Bibliotece Polskiej. W 1975 r. przekazał bibliotece w imieniu Klubu Ziem Zachodnich, zgromadzony przez siebie księgozbiór, ponad 300 tomów o tematyce zachodnich ziem.

W okresie czynnej działalności społecznej jak również w okresie emerytalnym zasilał bibliotekę darami książek. W marcu 2001 r. odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu RP. Za ratowanie Żydów w czasie wojny został uhonorowany przez Instytut Yad Vashem w Jerozolimie medalem Sprawiedliwy Wśród Narodów Świata.

Zmarł 10 marca 2002 r. i pochowany na Kwaterze Zasłużonych dla Polskiej Fundacji Społeczno-Kulturalnej. Pamięć o Nim nie zaginie.

Zbigniew Małecki

- Strona główna
- Związek Żołnierzy NSZ
  - Władze Związku Żołnierzy NSZ
  - Inicjatywy ZŻNSZ
  - Okręg Świętokrzyski
  - NSZ-Nowe Pokolenie Chicago
- Artykuły i opracowania
  - Wydarzenia pod Borowem 9.08.1943
  - Propaganda komunistyczna
- Dokumenty
- Wspomnienia
  - Wspomnienia partyzanta NSZ - dr Bohdan Szucki
  - Wspomnienia Macieja Szymańskiego
  - Wspomnienia rodziny Fabiańczyków
- Życiorysy
- Wydawnictwa
- Wykazy
- Filmy
- "Twardzi jak stal"
- GRH NSZ
- Sklep

AdChoices

Virgin trains

Kemnitz Edward ps. "Szczeciński", "Marcin"

Ocena użytkowników: / 9

Słaby ○ ○ ○ ○ ◉ Świetny Oceń

Życiorysy

W październiku roku 2002 swoje 95. urodziny obchodzić będzie nestor polskiego ruchu narodowego Edward Marcin Kemnitz.

Wydaje się, że ten niecodzienny jubileusz stwarza właściwą okazję do przypomnienia czytelnikom strony internetowej NSZ historii życia naszego zasłużonego Kolegi i niezwykłego Polaka. Dodatkowym powodem wspomnień o życiu Jubilata jest wyjątkowość jego życiorysu, będąca ilustracją burzliwej historii naszego kraju w ubiegłym wieku, oraz znikoma znajomość osoby Edwarda Kemnitza przez współczesne pokolenie czy pokolenia. Częściowo tłumaczyć to może fakt, że Kemnitz od prawie czterdziestu lat mieszka poza krajem, oraz oczywista prawda, że postaci takie jak on, które całe swoje życie poświęciły sprawie polskiej, nie są obiektem zainteresowania naszych współczesnych.

Edward Marcin Kemnitz urodził się w Warszawie 10 października 1907 roku. W czasie I wojny światowej, kiedy ojciec jego jako poznaniak zostaje internowany w Rosji, Edward razem z matką przebywa w Berlinie. Po zakończeniu wojny wraca do Poznania, później uczęszcza do Gimnazjum im. Bolesława Chrobrego w Gnieźnie.

W 1921 roku rodzina wraca do Warszawy. Edward uczy się w Gimnazjum im. Stanisława Kostki, w którym zdaje maturę w 1926 roku. W okresie nauki gimnazjalnej, mając lat 17 (w roku 1924), zaczyna się interesować zagadnieniami politycznymi i społecznymi. Wstępuje do tajnej organizacji politycznej PPP (Pogotowie Patriotów Polskich).
Kiedy w 1926 zaczyna studia prawnicze w Uniwersytecie Warszawskim, jego patriotyzm i świadome już poczucie obowiązku obywatelskiego wprowadza go w szeregi Młodzieży Wszechpolskiej. Staje się jej aktywnym działaczem politycznym. Na terenie uniwersytetu zostaje kierownikiem sekcji gospodarczej Bratniej Pomocy, jest jednym z założycieli kuchni akademickiej, jest filistrem korporacji akademickiej Aquilonia. Poza uczelnią działa w sekcji robotniczo-rzemieślniczej OWP (Obóz Wielkiej Polski) jako kierownik rejonu Warszawa-Praga.

W latach 1930-1932 odbywa służbę wojskową w Szkole Podchorążych Piechoty w Zambrowie, później już jako plut. pchor. służy w 10. pp w Łowiczu.
W 1932 roku kończy studia prawnicze w Uniwersytecie Warszawskim i wyjeżdża na dalsze studia do Anglii. Po ukończeniu nauki języka angielskiego w Pitman's College, studiuje w słynnej London School of Economics. Po ukończeniu dwuletnich studiów wraca do Warszawy i obejmuje stanowisko dyrektora w fabryce swego ojca.
Jest już dojrzałym, świadomym celów politycznych, ciągle bardzo młodym człowiekiem. Jego doświadczenia prowadzą go w szeregi tajnej struktury politycznej ruchu narodowego - o skomplikowanej, czterostopniowej budowie - Organizacji Polskiej (OP). W roku 1934 z ramienia tej organizacji, wraz z innymi działaczami, zakłada Obóz Narodowo-Radykalny (ONR). Dzisiaj Edward Kemnitz jest jedynym żyjącym członkiem założycielem ONR.

Formalnie na czele ONR stał Wydział Wykonawczy Komitetu Organizacyjnego w skład którego wchodzili Jan Mosdorf, Mieczysław Prószyński i Tadeusz Gluziński. Kierownikiem organizacyjnym Wydziału Stołecznego był Edward Kemnitz. ONR był ciągle jeszcze w stadium formowania organizacji, gdy rozpoczęły się represje władz. 13 czerwca 1934 r. zamknięta została drukarnia "Sztafety" (pismo wydawane przez ONR). Aresztowano też Kemnitza.

15 czerwca nacjonaliści ukraińscy (Hryhory Maciejko) zamordowali ministra spraw wewnętrznych Bronisława Pierackiego. Władze wykorzystały to zabójstwo do wystąpienia przeciwko ONR, który oskarżono o dokonanie zamachu. Powoływano się przy tym na rozmowę Mosdorfa, jednego z przywódców ONR, z sekretarzem Pierackiego, w której to Mosdorf w odpowiedzi na informację, że minister nie może go przyjąć, miał powiedzieć: "to już za późno". Dokonano wielu aresztowań wśród członków ONR co spowodowało całkowity chaos organizacyjny. Działacze pozostający na wolności próbowali powiązać zerwane nici organizacyjne. Kemnitz, po wyjściu z aresztu pod koniec czerwca, nawiązywał zerwane kontakty i zalecał kontynuowanie pracy organizacyjnej w konspiracji. Było to przewidywanie słuszne, bo już 10 lipca 1934 roku ONR został oficjalnie przez władze państwowe zdelegalizowany.

Następnego dnia po zamachu na Pierackiego zaczęły się aresztowania oenerowców, które trwały przez trzy dni. Aresztowano około 600 osób. W więzieniu centralnym przy ul. Daniłowiczowskiej w Warszawie (w celi nr 26) znalazła się cała elita Obozu Narodowo-Radykalnego. W jednym pomieszczeniu przebywali między innymi: Zygmunt Dziarmaga, Tadeusz Gluziński, Jerzy Hagmajer, Jan Jodzewicz, Edward Kemnitz, Tadeusz Lipkowski, Bolesław Piasecki, Henryk Rossman, Jerzy Rutkowski, Włodzimierz Sznarbachowski i Olgierd Szpakowski.

W nocy z 6 na 7 lipca 1934 r. Zygmunt Dziarmaga, Władysław Hackiewicz, Jan Jodzewicz, Edward Kemnitz, Ryszard Łączyński, Bolesław Piasecki, Mieczysław Prószyński i Bolesław Świderski zostali jako pierwsi wywiezieni do obozu odosobnienia w Berezie Kartuskiej. Tak zaczęły się pierwsze, niestety nie ostatnie, doświadczenia więzienne Edwarda Kemnitza. 17 września zostaje zwolniony z obozu w Berezie.

Ze zdwojoną energią rzuca się teraz w wir pracy organizacyjnej
1934 - zostaje przyjęty do Zakonu Narodowego, prawie najwyższego poziomu tajnej Organizacji Polskiej.
1936-1937 - jest członkiem Komitetu Wykonawczego tajnego ONR i kierownikiem jego pionu kupiecko-rzemieślniczego.
1936-1939 - jest członkiem zarządu spółki wydawniczej wydającej "ABC - Nowiny Codzienne"
1938 - zostaje radnym miasta stołecznego Warszawa (Praga-Grochów).

Logowanie

Nazwa użytkownika

Hasło

Zapamiętaj ☐

Zaloguj

Nie pamiętasz hasła?
Nie pamiętasz nazwy?
Załóż swoje konto!

Wyszukiwarka

Szukaj...

Szukaj

W 1939 roku wybucha II wojna światowa. Ppor. Edward Kemnitz jako dowódca plutonu w 10. pp walczy w obronie twierdzy Modlin. Po klęsce wrześniowej Kemnitz wraca do Warszawy. Bierze ślub z Izabelą Lubieńską. Rozpoczyna następny okres swego życia, pracę konspiracyjną pod okupacją niemiecką. Pod pseudonimem "Marcin" zostaje zastępcą kierownika sekcji przemysłu metalowo-elektrycznego w grupie gospodarczej OP. Bierze czynny udział w pracach Służby Cywilnej Narodu.

Jednocześnie razem ze swoim ojcem Wojciechem działają w Radzie Pomocy Żydom ("Żegota"). Jest to tajna organizacja społeczna, która miała za cel niesienie pomocy materialnej, zapewnienie schronienia, środków do życia, fałszywych dokumentów itp. żydom ukrywającym się poza gettem. Wiele lat później Edward Kemnitz i jego ojciec zostana uhonorowani przez Instytut Yad Vashem w Jerozolimie Medalami Sprawiedliwych wśród Narodów Świata. Medal ten Kemnitz ofiarował jako wotum do muzeum klasztoru jasnogórskiego w Częstochowie. Wybuch Powstania Warszawskiego zastaje go poza stolicą. W rejonie Milanówka, Podkowy Leśnej i Żyrardowa organizuje sieć placówek celem pomocy rodzinom ewakuowanym z Warszawy.

Kończy się wojna. Zaczyna okupacja sowiecka. Prawie natychmiast Kemnitz (pod pseudonimem "Szczeciński") bierze czynny udział w pracy konspiracyjnej Narodowych Sił Zbrojnych. Zostaje komendantem Okręgu Pomorze Armii Polskiej, składającej się z żołnierzy NSZ i AK. W końcu lipca zostaje aresztowany przez Urząd Bezpieczeństwa w Poznaniu. Następne dwa lata spędza w więzieniach Poznania i Bydgoszczy, w więzieniu karnym we Wronkach, więzieniu śledczym przy ul. Rakowieckiej i w więzieniu MBP w Warszawie.

Zwolniony z więzienia w lipcu 1947 roku, spędza czas na leczeniu i na odbudowie życia rodzinnego. Aresztowany ponownie na wiosnę 1949 roku, następnych siedem lat spędza w więzieniach Mokotowa, Wronek i Sztumu. Po wyjściu z więzienia E. M. Kemnitz pracuje jako nauczyciel języka angielskiego w szkole metodystów w Warszawie. W roku 1964 otrzymuje paszport i emigruje do Kanady.
Zaczyna trzeci, kanadyjski rozdział swego życia. Zawodowo od roku 1967 do 1966 jest wykładowcą historii i kultury polskiej w Loyola College w Montrealu. Od 1966 do 1974 jest dyrektorem biblioteki naukowej najpierw w Loyola College, od 1974 do 1977 w Uniwersytecie Concordia.

Jednocześnie Kemnitz bierze czynny udział w życiu społecznym Polonii kanadyjskiej. W latach 1966-1977 organizuje kursy licealne im. Adama Mickiewicza, którymi kieruje przez trzy lata, przygotowując młodzież do pracy społecznej wśród Polonii. Odwiedza polskie szkoły, dając odczyty na temat ostatnich wydarzeń historycznych. W latach 1965-1977 pracuje aktywnie w zarządach organizacji polonijnych m.in. w SPK - Koło Nr 7, Klubie Polskich Ziem Zachodnich, Związku Weteranów Polskich im. marszałka Józefa Piłsudskiego, Polskiej Radzie Szkolnej i Kole Przyjaciół Fundacji Jana Pawła II w Montrealu. W latach 1975-1977 był członkiem Zarządu Polskiego Instytutu Naukowego w Kanadzie. Jest nadal współredaktorem Biuletynu Kola AK w Montrealu, którego jest członkiem. Cały czas utrzymuje bliskie kontakty z mieszkającymi w Kanadzie przyjaciółmi z OP.

Edward Kemnitz odznaczony został Krzyżem Narodowego Czynu Zbrojnego i Krzyżem Armii Krajowej za zasługi położone w pracy konspiracyjnej i walce o niepodległość Polski w czasie okupacji niemieckiej i sowieckiej w latach 1939-1964.
W roku 2001, za pracę dla dobra Polonii kanadyjskiej i Polski, Kemnitz odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Zasługi RP.

Dzisiaj Edward Kemnitz, na zasłużonej emeryturze, nadal uczestniczy w życiu społecznym Polonii. Jest wciąż aktywny, zawsze gotów do służenia radą i pomocą.
Robi to, co zaczął robić mając lat 17 w tajnej organizacji gimnazjalnej "Pogotowie Patriotów Polskich", co prowadziło go w służbie Ojczyzny przez Obóz Narodowo-Radykalny i ... obóz odosobnienia w Berezie, w walce o niepodległość w Narodowych Siłach Zbrojnych i Armii Krajowej, w obronie ludzkiej godności w Radzie Pomocy Żydom "Żegota". Swoją niezłomną walkę o sprawiedliwą Polskę kontynuował w czasie sowieckiej okupacji. PRL "nagrodziła" go za to wieloletnią karą pozbawienia wolności we wszystkich możliwych komunistycznych więzieniach.

W Kanadzie przez wiele lat swoje doświadczenia i talenty ofiarowywał społeczności kanadyjskiej polskiego pochodzenia, będąc zawsze w pełni świadom swojej przynależności zarówno do narodu polskiego, jak i do ludzkiej wspólnoty.

Dzisiaj **Edward Marcin Kemnitz** - na zasłużonym odpoczynku po latach walki, latach obozów i więzień i przede wszystkim po latach nieustannej służby i spełniania obywatelskich i ludzkich obowiązków - stał się dla nas, i miejmy nadzieję, że dla następnych pokoleń, przykładem i wzorem człowieka pełnego i sprawiedliwego.

Maciej Szymański, Vancouver, 3 marca 2002

Dane biograficzne oparte zostały na:
1 - E. M. Kemnitz - *Wspomnienia z pracy politycznej i społecznej w latach 1923-1956*
2 - I. Tomaszewska & T. Werbowska - *"Żegota" - The rescue of Jews in wartime Poland*
3 - S. Rudnicki - *Obóz Narodowo-Radykalny*
4 - L. A. Czerwiński - *Kalendarium życia E. Kemnitza do roku 1956*

Edward Marcin Kemnitz zmarł 11 marca 2002 r. w Montrealu.

« poprzednia następna »

Stworzone dzięki J7 Technologies © 2010. Poprawny XHTML i CSS.